

A Grünstein Házaspár Esküvőn

Ez a kép a templomban, fentről, a pódiumról [bimáról] van fényképezve, egy esküvő alkalmával. A leánykának az anyja lelki barátnője volt Rosenfeld Lilinek, a doktor feleségének, és jött Lili, hogy nem leszünk-e én és a férjem a násznagyok az esküvőn, mert a fiúnak nem volt apja, csak anyja. Azt mondta Lili, hogy násznagyok vagyunk, de semmi kötelezettség nélkül, de hát aztán adtunk valami ajándékot. Baloldalt a férjem, mellette én a gyertyával és aztán a fiatalok. Jobboldalt az első a leálynak az anyja.

A vőlegény székelyudvarhelyi zsidó volt, tévéjavító. Kimentek Izraelbe, közben kivándorolt az anyja is. Van két nagy fiuk, de ők közben elváltak. Mi tartottuk a kapcsolatot velük, és mikor voltunk Izraelben, egy éjszaka ott is aludtunk náluk.

Esküvők mikor voltak a templomban, akkor először a zsinagógában, a kicsi teremben, ahol most a széderestét tartják, van egy fotel, és szépen letakartuk, vittem itthonról szőnyeget, azt tettem eléje, és ott ült a fotelben a menyasszony. Egy kicsi, alacsony rabbi volt, azt hiszem, Kolozsvárról jött, és ott bent megeskette a fiatalokat. És akkor onnan átmentek a rabbival a templomba, a nagyterembe, és ott volt a hüpe csinálva: négy oszlopból áll, amit négy fiú tartott. Az utolsó esküvő, amire emlékszem, hogy itt, [Maros]Vásárhelyen volt, úgy tudom, hogy a Scheiner Aladáré volt, mikor a felesége meghalt, és utána elvette Mestitz Jucit [Scheiner Júlia]. Szintén jött egy sakter. És nem a templomban, hanem ott, a kicsi teremben csinálták, és megkértek, hogy csináljam meg a téstákat.

Még keresztelőt [Természetesen nem keresztelő volt, hanem körülmetélés. -- A szerk.] is csináltunk. Jött egyszer egy egyetemista fiú, hogy született egy baba, és szeretné megkeresztelni. Itt voltak egyetemen, nem idevalósiak voltak, azt hiszem, moldovaiak voltak. Már nem emlékszem, hogy hívják őket, és arra se, hogy mikor volt. Másképp nem ismertem őket, csak bejöttek a

hitközséghez. Beszélgettünk, odajutottunk, hogy nem kereszteljük-e meg. Dehogynem. Minden ilyen dolgot, azt megcsináltam. Elvállaltam, a nagyteremben tartották a brít milát, a körülmetélést. Jött valaki máshonnan, már nem emlékszem, ki volt, és az csinálta. Miután befejezték az egyetemet, kivándoroltak Kanadába, sokáig leveleztünk, mert a keresztelő után is meghívtam őket ebédre is, nem is egyszer.